

Втрачаючи Україну, Польща Втрачає Майбутнє

Головна Думки [Втрачаючи Україну, Польща втрачає майбутнє](#)

Втрачаючи Україну, Польща Втрачає Майбутнє

📅 13.06.2026 | 👁 373

У своїй статті «W sporze z Ukrainą Polska trugnęła pierwsza» (У суперечці з Україною Польща першою моргнула оком) у впливовій загальнонаціональній польській щоденній газеті Rzeczpospolita професор Варшавського університету, а в минулому міністр закордонних справ Польщі Яцек Чапутович, продемонстрував розуміння процесів, які відбуваються в українсько-польських взаєминах. Адже раз за разом, висуваючи Україні неприйнятні вимоги, Варшава цим відікає для себе можливість бути причетною до творення спільної історії вільної Європи та закладання фундаменту для захисту від загроз, що надходять з Росії.

Як наголосив професор Яцек Чапутович: «Завдяки силі своїх військових можливостей та стійкості суспільства, Україна стає вирішальним геополітичним центром. Вона довела свою здатність захищати свій суверенітет, перерослимо сучасне мистецтво війни та робить дедалі більший внесок у архітектуру європейської безпеки. На цьому тлі жест Польщі щодо Зеленського виявився не демонстрацією сили, а радше демонстрацією власних обмежень. У цій грі Україна не відступила – відступила Польща».

Руйнування стратегічного тандему «Україна-Польща» – геополітичний прорахунок Варшави, який здатен негативно відгукнутися на історичному майбутньому Польщі та призвести до повторення трагічних помилок минулого. Адже коли Київ і Варшава конфліктують, виграє лише Росія, яка по черзі знищує обох. Теперішні суперечки відкривають шлях для повторення цієї трагедії.

Європейська історія неодноразово демонструвала, що доля держав визначається не лише їхньою військовою чи економічною потугою, але й здатністю політичних еліт правильно оцінювати стратегічні тенденції епохи. Найбільші геополітичні помилки зазвичай виникають тоді, коли поточні емоції, внутрішньополітичні суперечки або історичні образи починають переважати над тверезим баченням майбутнього.

Саме через таку призму сьогодні варто розглядати сучасний стан українсько-польських відносин, які опинилися перед серйозним випробуванням у час, коли обидві країни мали б виступати природними союзниками перед обличчям найбільшої безпекової кризи в Європі з моменту завершення Другої світової війни.

Повномасштабна російська агресія проти України кардинально змінила політичну мапу Європейського континенту. Вона не лише зруйнувала старі уявлення про систему європейської безпеки, а створила нові центри сили, які ще десять років тому багатьом здавалися неможливими. Одним із таких центрів стала Україна. Держава, яку тривалий час значна частина західноєвропейського політикуму сприймала як периферійний простір між Заходом і Росією, сьогодні перетворилася на один із ключових факторів формування нової архітектури безпеки на континенті.

Саме на це звернув увагу колишній міністр закордонних справ Польщі та професор Варшавського університету Яцек Чапутович, який у своїй публікації продемонстрував розуміння глибини трансформації, що відбувається в сучасній Європі. Його оцінка заслуговує на особливу увагу не лише тому, що походить від впливового польського інтелектуала та дипломата, але й тому, що вона відображає стратегічний погляд на місце України в майбутньому континентальному порядку.

Коли професор Чапутович говорить про те, що завдяки силі своїх військових можливостей та стійкості суспільства Україна стає вирішальним геополітичним центром, він фактично констатує нову політичну реальність. Україна не просто захищається від російської агресії. Вона стала державою, яка формує нові стандарти сучасної війни, нові принципи національної мобілізації та нові підходи до колективної безпеки. Досвід української армії зараз вивчається у військових академіях світу, а українські технологічні рішення на полі бою стають предметом детального аналізу в країнах НАТО.

Водночас частина політиків Європи не завжди встигає усвідомити масштаби цих змін. У багатьох столицях досі зберігається інерція мислення, сформована ще в умовах післявоєнного європейського порядку, коли Україна розглядалася переважно як об'єкт міжнародної політики, а не як її активний суб'єкт. Однак реальність уже інша. Тепер без України практично неможливо уявити систему стримування Росії, стабільність східного флангу НАТО чи майбутню безпекову архітектуру Європейського Союзу.

Саме тому особливої ваги набуває питання польської політики щодо України. Після відновлення Україною своєї незалежності в 1991 році, Польща була одним із найпопулярніших адвокатів української інтеграції до європейських та євроатлантичних структур. І ми про це будемо пам'ятати завжди.

Саме Варшава багато років переконувала Захід у необхідності серйозніше ставитися до загроз, які надходять із Кремля. Попередні польські політики наголосували, що без незалежної України неможлива безпечна Центрально-Східна Європа. Та нині виникає парадоксальна ситуація, коли частина польського політичного класу починає свідомо відходити від власної багаторічної стратегічної доктрини.

Безумовно, що між Україною та Польщею існують складні історичні питання. Вони стосуються трагічних сторінок минулого, різних інтерпретацій історичних подій та пам'яті про жертви міжнародних конфліктів. Ці питання потребують чесного діалогу, взаємної поваги та готовності до компромісу. Однак проблема виникає тоді, коли історичні суперечки починають визначати стратегічну політику держав у XXI столітті. В той час, коли велика політика завжди вимагає здатності відрізнити фундаментальні інтереси національної безпеки від емоційних дискусій навколо минулого.

Історія знає чимало прикладів, коли держави, які століттями воювали між собою, ставали союзниками заради спільного майбутнього. Франція та Німеччина після Другої світової війни змогли перетворити взаємну ворожнечу на основу європейської інтеграції. Саме тому сучасний Європейський Союз став можливим. Якби Париж і Берлін продовжували будувати свою політику виключно навколо історичних образ, сучасна Європа ніколи б не відбулася.

Хочуть це визнавати у Варшаві, чи ні, проте у цьому сенсі українсько-польські відносини мають значно ширший вимір, ніж двостороння дипломатія. Йдеться про майбутнє всього регіону від Балтійського до Чорного моря. Саме тут формується новий стратегічний простір, який поступово стає одним із центрів політичного тяжіння в Європі. Україна та Польща є двома найбільшими державами цього простору. Вони мають спільний інтерес у стримуванні російського ревізіонізму, зміцненні східного флангу Заходу та розвитку нових транспортних, енергетичних і військових коридорів.

Та якщо Варшава почне розглядати Україну переважно з позицій історичних претензій або короткострокових внутрішньополітичних інтересів, вона ризикує втратити унікальну можливість стати співтворцем нової геополітичної конструкції Європи. Таке звуження горизонту до рівня минулих образ або електоральних дивідендів не лише послабить двосторонню довіру, а й перетворить Варшаву з регіонального лідера на пасивного спостерігача.

Замість формування міцного Балто-Чорноморського безпекового союзу та спільного визначення майбутнього архітектури Європейського Союзу, Польща ризикує опинитися на периферії великих геополітичних рішень. Втрата стратегічного партнерства з Києвом автоматично посилить позиції Кремля та змусить західноєвропейські столиці домовлятися про безпеку Східної Європи через голови її безпосередніх учасників.

Хочеться нагадати, що у політиці існують моменти, коли відкриваються історичні вікна можливостей. І вони не тривають вічно. Держави, які вчасно усвідомлюють характер змін, отримують стратегічні переваги на десятиліття вперед. Ті ж, хто не помічає нових реалій, чи ігнорує їх, часто залишаються заручниками власних прорахунків та амбіцій.

Особливо показовими є слова професора Чапутовича про те, що в конкретному політичному протистоянні не Україна відступила, а Польща. У цьому твердженні міститься важлива думка. Геополітична вага держави визначається не лише її намірами, а й здатністю впливати на хід подій. Україна нині демонструє суб'єктивність, яку визнають провідні світові столиці. Вона бере участь у формуванні рішень, а не лише реагує на них. Саме ця обставина принципово змінює характер відносин між Києвом і його партнерами.

Для Польщі це означає необхідність адаптації до нової реальності. Україна більше не є молодшим партнером, як це й досі може вважати дехто у Варшаві, якого можна повчати чи змушувати до односторонніх поступок. Вона стає рівноправним учасником великої європейської політики. Чим швидше це усвідомить польська політична еліта, тим більше можливостей матиме сама Польща для посилення власного впливу в Європі.

Росія уважно спостерігає за будь-якими конфліктами між європейськими союзниками. Кремлівська стратегія десятиліттями базувалася на принципі розділення та послаблення своїх опонентів.

Будь-яке погіршення українсько-польських відносин об'єктивно працює на користь російських інтересів, незалежно від того, які мотиви стоять за конкретними політичними рішеннями. Саме тому стратегічне партнерство між Києвом і Варшавою має значення не лише для двох держав, але й для всієї системи безпеки Центрально-Східної Європи.

У довгостроковій перспективі майбутню регіону значною мірою залежатиме від того, чи зможуть Україна та Польща знайти баланс між пам'яттю про минуле та відповідальністю за майбутнє. Політики приходять і відходять, виборчі кампанії колись закінчуються, але географія залишається незмінною. Україні і Польщі суджено бути сусідами, а отже вони приречені або на співпрацю, або на взаємне послаблення. Третього варіанту історія практично не залишає.

Саме тому сьогоднішній перед Варшавою стоїть стратегічний вибір. Вона може стати одним із головних архітекторів нової Європи, що формується в умовах російської агресії та глобальних трансформацій безпекового порядку.

Або ж ризикує втратити цю можливість, дозволивши тактичним суперечкам затьмарити стратегічні інтереси. У міжнародній політиці найбільшими помилками часто стають не неправильні дії, а втрачені можливості. І якщо Польща відмовиться від перспективи потужного українсько-польського тандему, наслідки такого рішення можуть відгукуватися протягом багатьох десятиліть, впливаючи не лише на місце Варшави в Європі, але й на всю конфігурацію безпеки континенту.

Історія надає Польщі та Україні шанс спільно формувати європейське майбутнє. Питання полягає лише в тому, чи вистачить політичної мудрості у тих, хто тепер приймає політичні рішення у Варшаві скористатися цим шансом, чи короткозорі розрахунки виявляться сильнішими за стратегічне бачення.

Від відповіді на це питання залежить значно більше, ніж доля двосторонніх відносин між Україною та Польщею. Від неї залежить майбутня архітектура Центрально-Східної Європи та здатність демократичного світу протистояти ревізіоністським амбіціям тоталітарної Росії.

Поділіться цією статтею!

< Попередня стаття
Наступна стаття >

Чемпіон Світу 3 Футболу Назвав Неповагою Заяву Президента...
«Динамо» Здійснило Неочікуваний Трансфер, Підписавши Контракт 3 Українським...

Максим Бондарь

Коментарі закриті.

Останні новини

СПОРТ

«Це Те Саме, Що Росія...

ТЕХНО

Штучний Інтелект Залишив Тисячі Людей...

УКРАЇНА

Буднов Анонсував Зміни У Прифронтових...

СПОРТ

«Динамо» Здійснило Неочікуваний Трансфер, Підписавши...

СПОРТ

Чемпіон Світу 3 Футболу Назвав...

НОВИНИ СВІТУ

Російські Феїки Отримали Нове Життя...

Розсилка

Підпишіться На Нашу Розсилку!

79x81

Підпишіться на нашу розсилку, щоб бути в курсі подій щодня!

➔

Теги

Найпопулярніше

- СПОРТ

13.06.2026

«Це Те Саме, Що Росія Зараз Візьме...
- ТЕХНО

13.06.2026

Штучний Інтелект Залишив Тисячі Людей Без Роботи
- УКРАЇНА

13.06.2026

Буднов Анонсував Зміни У Прифронтових Громадах
- СПОРТ

13.06.2026

«Динамо» Здійснило Неочікуваний Трансфер, Підписавши Контракт 3...
- СПОРТ

13.06.2026

Чемпіон Світу 3 Футболу Назвав Неповагою Заяву...

ПОПУЛЯРНІ МАТЕРІАЛИ

- «Це Те Саме, Що Росія Зараз Візьме І Забере Алєксєєв Ужє Висловився Про Діюю Днєбасу»

📅 13 Червня, 2026
- Штучний Інтелект Залишив Тисячі Людей Без Роботи

📅 13 Червня, 2026
- Буднов Анонсував Зміни У Прифронтових Громадах

📅 13 Червня, 2026

ПОПУЛЯРНІ КАТЕГОРІЇ

- Війна 13
- Київ 217
- Економіка 124
- Україна 524

ФОТОГАЛЕРЕЯ

